

maar ieder ander zou in Java-verlof of overplaatsing waardeering zien en geen onderschatting. De reden van je gekrenktheid ontgaat me dan ook."

Als uit een laatste schuilplaats opgejaagd voelde Bart zich en aan het logische van deze kalme zinnen begreep hij, hoe volkomen ontwapend hij stond, alle heftigheid sloeg in hem neer en een weeë hulpeloosheid maakte hem klein, maar voor hij nog naar een excuus had kunnen zoeken, ging Van Hoven verder: „Ik kan me voorstellen, dat je graag resultaten hier zou willen zien en de uitbreiding meemaken, het is alleen de vraag: hou je het zoolang uit?"

En aan deze onverwachte concessie klemde Bart zich vast: in een fel-belicht visioen had hij het gezien, zijn vertrek van hier! Nooit meer haar vertrouwelijk praten hooren, nooit meer samen zijn, alles opeens afgesneden, uit voor goed! En het strijdend zelfbehoud maakte hem plooibaar als een diplomaat.

„Mijnheer Van Hoven, neemt u mijn ongepast optreden niet kwalijk, maar ik heb me zoo gehecht aan het werk hier. Als het U even mogelijk is, laat me dan blijven. Ik zou u zoo dankbaar zijn! Ik beloof u dat ik voortaan beter voor mijn gezondheid zorgen zal, u moet toegeven dat ik niet de eenige ben, die er prijs op stelt bij de exploratie te blijven, Schriecke, Mac-Arthur, ze willen geen van allen weg."

Van Hoven zweeg, alsof hij Bart's pleidooi in overweging nam, het was waar, je zag dat meer en hij werkte prettig onder Mac-Arthur, misschien zag hij op tegen een nieuwen chef, met zijn beschaving en ontwikkeling was de verhouding moeilijk dikwijls. Een opgewonden standje anders... had hij vroeger niet gedacht... misschien het artistenbloed van zijn vader; Gonda had hem daar wel eens over verteld, een gevoelsmensch noemde zij hem. Ja, dat waren meer van die driftige heertjes. Och, maar dat ging er wel uit in de olie... zou hij hem dan maar...

„Nou, kijk eens Van Geen, het is heelemaal mijn bedoeling niet om je onaangenaam te zijn, ik dacht aan jou belang en het werk, natuurlijk begrijp ik dat voor jou de begin-jaren dubbel moeilijk zijn. Als je het nog eens probeeren wilt, ik zal je den voet niet dwars zetten."

„Dank U," zei Bart.

„Maar dan zou ik toch wel willen dat je eens wat beter voor jezelf zorgt, ik hoor rare verhalen over die huishouding van jou. Je begrijpt dat je een herhaling van je ziekte niet riskeeren kunt."

Was het een ultimatum of een zachte wenk? Ja, hij had gelijk, je behoorde aan de maatschappij, ze konden een goede verzorging van je lichaam eischen, daar werd je voor betaald. De twee mannen keken elkander aan; om van Hoven's strak-beslisten mond glipte een lachje weg. „Ik zou geen apostel spelen, Van Geen, dat gaat in de rimboe tenkoste van jezelf en niemand die je er dankje voor zegt."